

„Cum post obitum tyranni ex insula Patmo Ephesum rediisset Joannes, ad finitimas quaque provincias rogatus se contulit, partim ut episcopos constitueret, partim ut Ecclesias integras disponeret ac formaret, partim etiam ut homines sibi a divino Spīritu indicatos in clerum quemdam seu sortem Domini seponeret. Cum ergo ad quamdam urbem venisset haud longe dissitam a civitate Epheso, cujus etiam nomen a nonnullis refertur, fratresque suis sermonibus consolatus fuisset, ad extremum viso juvene quodam statura corporis egregio, vultu non invenusto, et ferventi indole prædito, conversus ad eum quem ordinarat episcopum: *Hunc, inquit, coram universa Ecclesia et sub testimonio Christi studiose tibi commendo.* Cum vero episcopus eum juvenem suscepisset, et curae sibi in posterum fore polliceretur, iterum Joannes eadem quæ prius mandare et contestari non destitit. Post hæc Joannes quidem Ephesum regressus est. Presbyter vero adolescentem sibi traditum in domum suam suscipiens educavit, fovit, atque continuit: tandemque sacramentum baptismi eidem tradidit. Deinceps sacerdos de pristina cura atque custodia paulatim remisit, quippe cum perfectissimo custode apposito, Christi videlicet signaculo juvenem communiisset. Illum ergo præmatura potitum libertate, aequales quidam sibi adjungunt, desides ac dissoluti, et flagitiis omnibus assuefacti. Ac primum quidem magnificis conviviiis adolescentem illiciunt: noctu deinde ad spoliandos obvios egressi, secum illum abducunt: inde ad majorum scelerum societatem cohortantur. At ille sensim assuescebat pravitati, et tanquam generosus et effrenis equus a recto tramite abreptus, ac frenum commordens, quanto majore animi indole præditus erat, tanto acrius in præceps ferebatur. Postremo abjecta spe salutis quam in Deo posuerat, nihil jam mediocre animo designabat, sed grandi aliquo scelere perpetrato, quando quidem jam de salute sua penitus desperaverat; parem cum caeteris pœnam subire dedignabatur. Assumptis igitur illis ipsis sodalibus, et instituto latronum collegio, ipse prompto animo dux eorum effectus, violentia, caedibus atque atrocitate cunctos superabat. Aliquanto post tempore, cum negotii cujuspiam necessitas incidisset, iterum in eam urbem accitus est Joannes. Qui cum venisset, et cuncta, quorum gratia advenerat, ordinasset: *Agedum, inquit, episcope, redde nobis depositum, quod ego et Christus tibi commendavimus sub testimonio Ecclesiae, cui præsides.* Ad hæc episcopus primo quidem mirari, cum aestimaret pecuniam, quam non acceperat, a se per calumniam repeti. Et sicut adhibere fidem non poterat reposcenti ea, quæ minime haberet, ita nec Joanni diffidere audebat. Sed ubi Joannes: *Juvenem, inquit, et animam fratris reposco:* tum senex emisso vultu suspirans atque illacrymans: *Is, ait, mortuus est. Quomodo, inquit Joannes, et quonam mortis genere? Deo mortuus est, ait ille. Malus quippe evasit et perditus, et ad extremum latro. Itaque nunc pro Ecclesia montem occupavit cum sui simillimis commilitonibus* His auditis apostolus scissâ veste, et cum ingenti gemitu caput feriens: *Bonum, inquit, animae fratris custodem reliqui. Sed jam equus mihi praesto sit, et aliquis ductor itineris.* Inde ab ecclesia, ita ut erat, profectus, conscenso equo preperavit. Cumque ad locum venisset, ab iis, qui excubias agebant latronibus